

Cova del Mallorquí/Cova de cal Patera

La Torre de Claramunt

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Riera de Carme (08789 La Torre de Claramunt)
Emplaçament: Des de l'abocador d'escombreries, surt un caminet en direcció a ponent, fins al cingle sobre la riera
Alçada: 325

Coordenades:

Latitud: 41.54359
Longitud: 1.66418
UTM Est (X): 388582
UTM Nord (Y): 4599965

Classificació

Número de fitxa: 08286-9
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Jaciment arqueològic
Estil / època: Prehistòric Neolític
Estat de conservació: Dolent
Protecció: Inexistent
Número inventari: CC.AA.núm. 7567
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 08286A00300002
Autoria de la fitxa: Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: ds., 31/08/2013 - 02:00

Descripció

Cova situada en el cingle del marge dret de la riera de Carme, a la partida de Noranta o Moranta, en un context molt boscos i embrossat. Per accedir a aquesta cova cal arribar a l'abocador d'escombraries de La Torre de Claramunt. Del costat oest de la zona utilitzada com abocador surt un senderó en direcció a ponent. Aquest senderó circula pel pendent i arriba fins a la cova. Segons Amador Romaní, aquesta cova també és coneguda amb el nom de Cal Patera. Romaní comenta que es recollí ceràmica prehistòrica, sense especificar el tipus. L'entrada de la cova està orientada al nord-oest i té una amplada màxima d'uns 12 metres, amb dues entrades separades per una formació del terreny. Romaní hi dibuixà un mur posterior. La profunditat màxima és d'uns 6 metres. Afirma que la visità per primera vegada l'any 1898 i que recollí alguns tros de ceràmica, sense especificar-ne el tipus. L'any 1911, l'explorà novament i recollí més ceràmica, de la qual tampoc va especificar res. En la planta dibuixada per Romaní, aquest hi fa constar que l'entrada de l'esquerra està tapiada amb paret de pedra, i la de la dreta és de tàpia. També especificà que l'altura màxima era de 3'50 metres. Romaní la catalogà com una cova sepulcral del neolític final. L'any 1984, durant la visita al lloc amb motiu de la realització de la Carta Arqueològica, no s'aprecià en l'indret cap indicatiu superficial de materials arqueològics, així com tampoc estructures prehistòriques. Hi havia terra i pedres en el sediment interior, però amb molt de desordre, amb perforacions modernes a les parets de la cova. Amb aquestes dades es fa difícil establir una cronologia del jaciment, però la cova reuneix certes condicions d'habitació. També podria haver estat emprada com a lloc d'enterrament. CC.AA. (1991)

Observacions:

Durant la realització el Mapa de patrimoni no s'ha pogut tenir accés a l'interior de la Cova per la dificultat del camí

Història

Segons informa Amador Romaní en el seu "Atles" manuscrit, en aquesta cova hi visqué a principis del segle XIX, un mallorquí. Posteriorment l'indret va servir per tancar bestiar. L'any 1984, durant la visita al lloc amb motiu de la realització de la Carta Arqueològica, no s'aprecià en l'indret cap indicatiu superficial de materials arqueològics, així com tampoc estructures prehistòriques. Durant la visita al jaciment efectuada l'any 1991 amb motiu de la revisió de la Carta Arqueològica, es va poder constatar que els sediments del seu interior semblaven força remenats i no es va localitzar cap resta arqueològica. No es pot descartar totalment la possibilitat que quedin algunes restes arqueològiques en alguna part del sediment que es conservi intacte. CC.AA. (1991)

Bibliografia

BOSCH GUIMPERA, P. (1919). Prehistòria Catalana. Barcelona. ROMANÍ I GUERRA, A. (1921) "Paleontologia de l'Alt Penedès. Bibliografia" a Penedès. Revista Comarcal Il·lustrada. Any III.. Pàgs 298-301. SERRA I GARCIA, J. (1983) "Dues coves sepulcral a la comarca d'Anoia" a Miscel·lània Aqualatensia/3. Igualada. CECI. Pàg.57-81. VIDAL, L.M. (1911) "Abric Romaní. Estació Agut, Cova de l'oro dels Encantats" a Anuari de l'Institut d'Estudis Catalans. Vol 4. Barcelona

